

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Negyedévre 1 frt 25 kr.
Félévre 2 „ 50 „
Egész évre 5 „

Megjelenik minden szerdán
és szombaton

Egyes szám ára 7 kr.

Hirdetéseket felvesz s rendkívüli
olcsó áron közli a kiadóhivatal.

SZABADSÁG

SZERKESZTŐSÉG

és

KIADÓHIVATAL:

Széchenyi-u. 45. sz.

a Gedeon és Társa nyom-
dája. Ide küldendő a lap
szellemi részét illető köz-
lemények, valamint az
előfizetési díjak, hírde-
tések, nyilatkozatok és rek-
lamációk.

POLITIKAI LAP. A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS 48-AS PÁRT KÖZLÖNYE.

Egyes példányok Falkenstein S. dohánytőzsdéjében, Nagy Lajos, Groszmann J., Gubás F. és Hez Jenő fűszerkereskedésében Groszmann J. antiqvar-üzletében kaphatók

Járnak, járnak, Bécsbe járnak.

Kik járnak most nap, nap után Bécsbe? Talán a Bécsből az osztrák iparczik-keket liferáló bécsi *vigéczek*?

Nem. A magyar miniszterek járnak most minduntalan Bécsbe. Soha még magyar kormány nem volt, mely annyit járt, kelt, lótot, futott és fáradozott volna a magyar szék- és fővárosból a birodalmi szék- és fővárosba, mint a kolosszális többséggel rendelkező Bánffy-kabinet.

Nincs nap, hogy ennek a hatalmas kabinetnek egyik vagy másik tagja ott ne antisanbirozna Bécs kapui előtt.

A közjogi kiegyezés úgy kívánja-e? Az osztrák-magyar paritás elvének alapján megboesátható-e, ha két államfél között egyezkedésről van szó, mindig a magyar miniszterek vessék le még télviz idején a cipőjüket és IV. Henrik sorsához méltólag öltsenek szőrcsuhát és menjenek vezeklő utra Bécsbe s kopogtassanak alázatosan az osztrák miniszterek elfogadó termének ajtaján!

Hiszen a 67-iki kiegyezés alapján törvény szerint a magyar miniszter van akkora ur, mint az osztrák miniszter, s ha Bécsből füttyölnek nekünk, akkor ezt a magyar kormánynak nemcsak jogában, de kötelességében is áll visszafüttyölni. Hogy van hát még is, hogy a magyar miniszterek most nap, nap után futkároznak Bécsbe és mi boldog magyar halandók olvassuk a hivatalos és félhivatalos tudósítások után, hogy most a kvótában, most a bankkérdésben, most a vámközösségben, majd a külkereskedelmi politikában folytattak derék minisztereink tárgyalást. Milyen kellemes annak, aki utazni szeret, ez az örökös utazás!

S mily kin nekünk, akik tudjuk, hogy Bécs éppen annyira van Pesthez, mint Pest Bécshez, hogy ezt az utat a közö-ügyes tárgyalásokban százszor futják meg a magyar miniszterek addig, míg az osztrákok egyszer.

Mit jelent ez? — Talán azt, hogy a mi tisztelt minisztereink sokkal eleve-
nebbek, mint a németek és hogy a magyar érdekeket jobban megvédelmez-
hessék, mint a németek az osztrák ér-
dekeket, hát nem sajnálják a fáradságot!

Nem. Nem ezt jelenti, hanem azt, hogy a német megvárja, hogy a magyar udvaroljon neki, hajlongjon előtte, s

mentül hitványabb, szolgálékübb a ma-
gyar kormány, annál inkább kész e szé-
gyenletes lakájkodásra.

A hatvanhetedikie kiegyezés óta az
összes magyar kormányok összesen se
utaztak annyit Bécs és Pest között, mint
maga a Bánffy-kabinet.

Mit jelent ez? Azt, hogy *szolgálékübb,
a nemzet és a háza érdekeit könnyel-
műbben feláldozni kész kormánya még
nem volt ennek az országnak, mint a
mai*. Tehát nemzeti szempontból ily
gyenge kormánya még nem volt a nem-
zetnek. Akkora számbeli ereje 1867 óta
még nem volt, mint van ma a Bánffy-
kabinetnek.

S ez a kabinet és parlamenti többség
arra hivatkozik, hogy őt nem a szurony,
nem a hivatalos erőszak, hivatalos visz-
szaélés és a választási lajstromok meg-
hamisítása; — nem a mérhetetlen vesz-
tegetés teremtette, hanem a *nemzet
közbizalma* adott neki életet, hátha ez
igaz volna, oly sülyedt, aljas, önmagá-
ról végleg megfeledkezett, hitvány, alá-
való lett volna ez a nemzet, hogy ön-
maga adja el magát, jövőjét és becsületét
és minden egzisztenciáját az osztráknak?

Nem, nem!

Istenemre mondom, hogy nem! Ez a
nemzet a régi. Talán a sok baj és teher
megzavarta lelke egyensúlyát és egy
önfeledt pillanatban megesik ereje a
szurony, a zsold, az erőszak és veszte-
getés előtt; de ha megkérdezitek ma,
kik ott többségben vagytok a képviselő-
házban, hogy akarja-e ez a nemzet, hogy
a kvótát felemeljétek, kívánja-e a közös
bankot és közös vámot s nem pirul-e
a miatt, hogy a magyar miniszterelnök
az utóbbi időben valóságos *politikai
vigéczekké* változott Béccsel szemben?
— Ha ezt kérditek ettől a nemzettől,
hát ez azt kiáltja, hogy a kvótánál egy
krajczárt se adunk, közös vám, közös
bank nem kell! És szégyen, gyalázat,
hogy mikor a legerősebb a kormány-
párt, akkor a leghitványabb, a legszol-
galelkübb az osztrákokkal szemben.

De hogyan juthatott 30 évi alkotmá-
nyos élet után ily véghetetlen sülyedésbe
a nemzet? Ugy, hogy itt maga vagyón-
ából és erejéből csak alig egy pár
ember kíván élni s az óriási többség
önző, kenyérért kiált s a kényelem- és
jobbletért kész eladni az egyéni függet-
lenséget s ezzel elárulja, eladja hazája
szabadságát.

S meddig tart ez az önző korszak?
Meddig?! Míg türi a nemzet! A nép
kenyeréből, jogából és szabadságából
ki van élve. Türelme fogy. Ne feszítsé-
tek tovább a hurt, mert elszakad és a
nép visszaköveteli elrablott kincseit, s
ha tör, ha zúz, ha pusztít, éget érte,
azokat veri meg az isten, akik szurony-
nyal, hatalmi erőszakkal, visszaéléssel
és vesztegetéssel megrontották ennek
az országnak minden erkölcsét és ma-
holnap feldulják minden boldogságát.

Hát kegyelmes uraim, jó lesz ezekre
is gondolni, mikor arra Bécs felé jártok.

Sima Ferencz.

Miskolcz nem liczítál.

A legközelebb felállítandó dohánygyár
ügyében valóságos liczítációt rendelt el a
kormány. Nagy hangon adja tudtára a vá-
rosoknak: *Ki ad többet érte?*

Hát Miskolcz nem liczítál.

Szomorú jelenség, a mit a hazai városok
részéről tapasztalunk.

A dohánygyárra vonatkozó híreσκε alig
jelent meg a lapokban, az azonnal mozgásba
hozta Magyarország valamennyi törvényható-
ságát. Csak úgy ontják ezek a memorandu-
mokat, kérvényeket, instancziákat a pénzügy-
miniszteriumhoz és mennek a levelek az alig
megválasztott országgyűlési képviselőkhöz,
hogy így, meg úgy mutassák meg, mit tud-
nak megvalósítani ígéreteikből, hogy a helyi
érdekek istápolása képezendi egyik főtörek-
véseiket. A pénzügyminiszterium pórtása
ismeri már az alakokat, melyek térdhajlás-
sal járulnak a kegyelmes ur és államtitkárjai
elő; mind politikából kéri a dohánygyárat,
melyet kerületének megígért, mind országos
fontosságot tulajdonít a kérdés olyatén el-
döntésének, hogy az ő kerülete kerüljön ki
győztesen a versenyből. És mennek és jön-
nek a levelek a kerületekből és mennek és
jönnek a küldöttségek, remonstrációk, in-
stancziák, kérvények, melyekben méltón
Verescsagin vért izzadó esetjéhez, festik
le az illető vidék nyomorát, kétségbeejtő
helyzetét, a kivándorlás rémét, az éhínség
közeledtét, mely rémekről csakis a dohány-
gyár menthetné meg a vidéket.

És jönnek haza a küldöttségek mosolylyal
ajkaikon, kidüllesztett mellel, boldogan, mily
kegyesen fogadta őket a kegyelmes ur, az
államtitkár meg éppen szivarral kínálta meg
őket, mely ugyan nem került még ki a kért
dohánygyárból, de az is csak valóságos
Uppmant és Bockot fog gyártani. A csordás
meg a kanász eldobhatják a bagót, valóság-
os fain szivart fognak ezentul pöfékelhetni,
csak készüljön el a dohánygyár. A képví-
selők már óvatosabban irnak, nehogy rö-
gvest szavuknál fogja őket a kerület. Azt
mondotta a miniszter — így referálnak fő-
korteseknek — először Erdélyben kell do-
hánygyárat emelni, az már régen vár és ott
legnagyobb a nyomor, ami természetes, mi-

kor a magyar mágnások háromnegyed része ott ura a birtoknak. De ha megkészi az erdélyi gyár, akkor majd ott épül a — — legközelebbi!

Ugyan nagy az érdeklődés más vidékeken is, de reményli a kegyelmes miniszter, hogy a kérelmező törvényhatóság sem fog visszariadni azon áldozattól, melyet megígért már ötven más törvényhatóság és akkor semmi akadály nem fog annak útjába állani, hogy figyelembe vételessék az illető vidék óhaja.

És pereg a dob, vidékről-vidékre licitálnak egymásra a városok, szitkozódznak, zúgolódnak. És a szegény kormány attól föl a feje, hol vannak határai a magasabb, országos szempontoknak és hol kezdődnek a helyi érdekek. Már meg sem nézheti a mapát, a statisztikát, a dohánytermő vidék termelési képességét, a gyár felállításának célszerűségét, mert a kufár licitálók kínálgatásába mind hangosabban vegyül bele a licitáló szava, mind fülsüketítőbben pereg a dob, hogy belészakad a dobhártya, ki ad többet, először, másodsor, harmadszor! Aki legtöbbet ígér, azé a győzelem, azé a dohánygyár! És fizet a győztes, büszke önteltség tölti be lényét, hogy leverte a versenytársakat és fizet, messze tul fizetőképességén, hogy szinte belegörnyednek a vidék lakosai. És mikor elkészül a gyár, 100 leány nyer alkalmazást napi 40 kr. fizetés mellett, a kik eddig mint cselédek szolgáltak és jobb keresetük is volt, mint most, mikor dohánygyári munkásnők. És a fizetséget nyomban követi a csalódás; mert könnyebb és szeimeikben előkelőbb lévén a dohánygyári munka, ide tódul minden leány és a cseléd tartó háziasszonyok nem kapnak már alkalmas cselédet. És ezért volt a nagy versengés és ezért volt a nagy licitáció, ezért küldöttsegezett a törvényhatóság, ezért a gyűlölködés egymás ellen, ezért a nagy áldozat, mely soha többet meg nem térül, ezért alacsonyodtak le a vidéki városok a kormány előtt, mely így joggal feleli, hogy a természetes és észszerű decentralizáció országos érdek, hogy Magyarország nem boldogulhat, ha nem országos áldozattal, kormányzati bölcsességgel gondoskodik a vidék

megegerősítéséről, iparának fejlesztéséről, a vidéki fogyasztóknak szaporításáról és e célból a hivatalok decentralizációjáról.

A magyar vidék vesse magára az első követ, ha stagnációjának öntudatára ébred. Nemcsak Budapest rapid fejlődésére féltékeny és joggal a vidék, hanem a vidéki városok féltékenyek egymásra is. Ha meghallja az egyik, hogy itt mozgalom indult meg, hogy valamit a kormány hozzájárulásával érjen el, egyszerre föléd a szomszédos, a második, harmadik, tizedik törvényhatóság, ő is ugyanarra aspirál, ő is van olyan legény, mint amaz; miért ez, mikor itt van ő maga is és ha fizetni kell, itt van ő, fizet ő még többet. Ha az egyik telket ajánl fel, a másik a téglát sem sajnálja, a harmadik meg épenséggel felépíti az egész épületet, a melyben az állami intézmény olcsón és kényelmesen berendezkedhetik. És akkor még a kormányt illetjük szemrehányással, ha az szabad tért enged a versenynak, ha az önértékből, hogy minél kisebb mértékben terhelje meg az államháztartást, nem látja a licitáció nyomában járó erkölestelen versengést, ha az a saját érdekét messze fölébe helyezi a parciális érdekeknek, ha arra irrelevans, hogy az a vidék, mely nagy szegénységével és nyomorúságával akarja megpuhítani a kormány szivét, honnét is veszi a pénzt az önkényt felajánlott áldozatokra!

Sivár, de hü képe ez a fenforgó helyzetnek. Ameddig a vidéki városok öntudatra nem ébrednek, ameddig át nem érzik, hogy ők csak oly és annyi joggal bírnak hozott áldozataikkal szemben, mint maga a főváros, ameddig egymás ellen is fondorkodnak, dacára azon kézzelfogható súlyos állapotnak, mely reánk nehezedik valamennyi vidéki városra: addig ne várjanak igazságot, méltányosságot a kormánytól, melyet, hogy nem az ideális állapotok felé való törekvés, hanem a legrealisabb materializmus vezérel minden tettében, az nem szorul bővebb bizonyítgatásra.

De jogosulatlan minden szemrehányás a kormányval szemben, hogy az nem fogja föl a vidék válságos helyzetét, hiszen a vidék maga hiányában szenved minden öntudatnak, minden büszkeségnek és minden ön-

állóságnak, mikor a helyett, hogy egyönte tüen hangoztatná, tegye kötelességét a kormány, melyre az egész ország gondozása és istapolása van bízva, beállnak licitálni, mikor egy dohánygyáraeska fölállításáról van szó. Miskolcz jóllakott a licitációval. Jó példával fog előrehaladni és hangosan kiabálja föl Budavára felé: *Mi nem licitálunk!* Ha a kormány méltánytalan e várossal szemben, küzdeni fog az, mint eddig a maga erejéből, de sem kegyeket koldulni, sem kegyeket vásárolni, azt többé meg nem engedhetjük. Licitáljanak ám a törvényhatóságok egymásra! Ebből a győzelemből többé nem kérünk és amint a magyarok Istene eddig sem hagyta el válságos időkben sem városunkat, ha mindjárt magunkra maradunk, de a város önértékes polgárai beteltek a versengés eme nemével és az összes lakosság nevében szólunk, mikor egyszer és mindenkorra kijelentjük: Miskolcz ezental már nem fog licitálni! Csak szóljon a dob: a mi városunk e harmadik dobpergésre is néma marad.

Liberalis álarcz.

Mint minden kornak, úgy a mainak is megvannak a maga divatos eszméi, amelyek abból állanak, hogy fennen hirdetik magukról az emberek, miszerint ezen felkarolt eszmének leglelkesebb követői. Megtörténik ugyan, hogy szivük mélyében nem igen szimpatiroznak az ilyen divatos eszmével, s ahol csak lehet, igyekeznek is ezen eszme követelményeit ignorálni, de hát a divatnak hódolni kell, s a világ szinpadán a nagyközönség előtt legalább mutatni kell, hogy a modern divatnak ők is hódolnak.

Ilyen divatos eszme gyanánt karoltatott fel a legújabb időben a liberalizmus eszméje. Közügyeink élén álló embereink a liberalizmus terén igyekeznek egymást tallicitálni. Ha ezen urakat a fehér asztal mellett pohárköszöntők alakjában megnyilatkozni halljuk, megbámuljuk őket azon ideális lelkesedésért, melylyel ők az eszme legbuzgóbb hiveinek igyekeznek magukat feltüntetni. Elismerjük, hogy vannak ezen urak között — sajnos, azonban igen kis számmal — olyanok is,

A SZABADSÁG TÁRCZÁJA.

Legenda.

(Elregéli: *Vén diák.*)

Szikla tövén forrás fakad,
Forrás fölött szép oltárkép.
Csodatevő forrás-kuthoz
Özönlik bucsujáró nép.

Idetevéd nyalka huszár
A kezeit összetéve
Imádkozott: „*Óreg Isten,*
Mikor szünik meg a béke?!
Jó kardomat rozsdá marja,
Lovam sántit, tárczám lapos,
Te huszárok *óreg apja,*
Legyen *háboru* — alapos!!!“

A szikla tulsó oldalán
Agg remete mormol imát:
„*Én Istenem, legyen béke,*
Galamb szájában olajág!“

Háborus világból elég,
A béke angyalát küldd le,
Szegény elpusztult népeden
Áldás lesz a béke üdve!!!“

Mindkét imát meghallgatta
Irgalom, kegyelem atyja
Egyiknek az *örök-békét,*
Másnak a *háborut* adta.

Egy kurta év alig mult el,
Siratva egy, másik *sirva,*
Hárpiát vett el a huszár,
S a *remete* nyugszik sirba'!!
(L. . . . s szept. 10.)

Rege egy csókról.

— Rajz a diákéletből. —
Irta: *Vityi József.*

Abból az alkalomból, hogy elküldte eljegyzési kártyáját, elmondok egy régi históriát.

* * *

Az ismerettség onnan datálódott, hogy osztálytársam volt Kalotay Marci. — hogy aztán Kalotay Marcinak testvére volt Miczi, arról épúgy nem tehetek, mint arról, hogy az a Miczi tizenöt esztendő, no meg enni-való kis bakfis volt.

Hogy szerelmes lettem, azt nem lehet felróni bünömül, mert az ifjai szivemnek olyan aberrációja volt, ami többször előfordul a diákéletben.

Véletlenül jöttem rá, hogy szerelmes vagyok. (Nem csoda, akkor még hetedik gimnazista voltam.) A Marci állítólag elébb is tudta, de természetesen nem árulta el nekem.

A dolog így történt . . .
. . . Elmentem a Marcihoz. Marci — mint rendesen, most is az agarakat dresszizozta . . . Miczi pedig — Marci szerint — bent sirt keservesen . . .

Elhíhetik, kíváncsi voltam. — Mért sir Miczi keservesen? Azért, mert — mint meg-

tudtam — az a bizonyos francia nevelőnő, akit csak „pápaszemes“-nek hív a leánydiáksereg — megszekundázta Miczit.

Mondhatom, el voltam keseredve a világ ellen! Hát Miczi is szekundát kapott! Ez már sok, nagyon sok! . . .

— Miért sir Miczi? leptem meg Miczit.
— En? . . . En? . . . Nem sírok én — mondta ő — persze félrefordult abban a pillanatban.

— Dehogyan nem, — kezdtem kurizálni — de én láttam. (Ilyen gorombaságot csak gimnazista korában mondhat az ember.)

— Az nem igaz — kiáltott ő.

— Nem igaz? — Miczi érelyes fellépése egészen megzavart.

— Hát ki mondta, hogy én sirtam? — vallatott ő.

— Marci . . .

— Marci . . . megfogom az üstökét, de nem köszöni meg.

Lám, milyen harcizias — gondoltam magamban. Szegény Marczira ráhuztam a vizes lepedőt.

Feltaláltam magamat.

Marci még mindig exercizoztatta a kutyákat.

— Édes Miczi — no, ne haragudjék rám, igazán nem igaz abból egy szó sem.

— Nem igaz . . . persze, hogy nem igaz, mondta ő, ki is kapott volna.

— Hát aztán nem sajnálná.

— Miért? Mikor most is árulkodik, azt mondta a mamának, hogy én beszekundáztam; — jaj, holnapra még nem tudom a leczkét!

Miczi még holnapra nem tudja a leczkét. S hogy előttem bizonyítsa, milyen szor-

kikben ezen lelkesedés rugóját a tiszta és önzetlen meggyőződés képezi; ámde a legnagyobb része ezeknek az uraknak, főleg pedig azok, kik különös előszeretettel s önértéktől duzzadó kebelvel fitogtatják a nagy világ előtt az ök liberalis hitelveiket, teszik ezt csupán opportunizmusból, hogy magas állásokra és népszerűsége tegyenek szert. Ezek az urak egyszerűen komédiások, komédiásai az életnek, kik elmondják a nagyközönség előtt azon hangzatos frázisokat, a melyeket ök ugyan nem éreznek át, de hát a publikumnak ez tetszik, s tapsolnak nekik érte, s a mi fő: busás jutalomban részesülnek. Ilyen beteges a mi mai társadalmi szerkezetünk, s jaj annak, ki ezen beteges társadalmi szerkezettel ellentétbe mer helyezkedni, s szemébe meri mondani ezen álarozkodó uraknak, hogy biz ök *nem őszinték*.

Borsodmegye közszereplésben álló és népszerű főispánjáról, *Vay Elemér* báróról mindnyájan tudjuk, hogy ő a liberalis eszméknek tántoríthatatlan híve. Legalább közszereplésében mindenütt mint ilyenekkel találkozunk vele. Ezen szereplésének őszinteségében nem is kételkednénk, ha czáfolhatatlan tények nem szolgáltatnának alapos kételyekre okot.

A minap ugyanis az történt, hogy a megye által fenntartott kórháznál egy segédorvosi állás töltetett be főispáni kinevezés útján. Ezen állás elnyeréséért összesen 5 orvos pályázott, kik közül a kórházi főorvos által egyedül dr. *Weisz Géza* közkedveltségnek örvendő és jeles képzettséggel bíró miskolci gyakorló orvos lett a kinevezésre, mint ezen állásra legalkalmasabb és legérdemesebb, ajánlva. A kinevezés megtörtént ugyan, s a helyett, hogy az üresedésben levő állás a főorvos által is ajánlott s mindnyájunk által előnyösen ismert, a kórháznál hosszas és ingyenes helyettesítés alkalmával szerzett praxis folytán is az üresedésben volt állásra leginkább érdemes dr. *Weisz Géza* által töltetett volna be, — egy idegen, teljesen ismeretlen s alig pár hónappal ezelőtt orvosi oklevelet szerzett, tehát a gyakorlati ismeretek terén még járatlan egyén dr. *Keresztes Dávid* nevezetett ki a szóban forgó állásra. Tudjuk előre is, hogy a hivatalos válasz ezen cikkünkre az

lesz, miszerint a kinevezési jog a kérdéses állásra nézve a főispán discretionális hatáskörébe lévén utalva, ezt ő saját legjobb belátása szerint gyakorolhatja. Minthogy mi e kérdéssel többé foglalkozni nem óhajtunk, ezen esetleges ellenvetésre is megteszük észrevételeinket. Elismerjük szívesen, hogy e kinevezés alkalmával a főispán ur discretionális hatalmával nem is élt vissza. De nem is e miatt emeljük most fel szavunkat, hanem csak, hogy leleplezzük ezen indokolatlan és méltánytalan mellőzés valódi indokait. Dr. *Weisz Géza* ugyanis, mint helybeli ember, akit mindnyájan ismerünk s személye ellen nemcsak, hogy semmiféle kifogás fel nem merült, de ugy nehezen évi magánpraxisa, mint a kórháznál is eltöltött gyakorlata, mint pozitív adatok helyezték őt előtérbe a többi pályázók közül, s hogy mégis egy más egyén nyerte el az állást, akinek a háta mögött még absolute semmiféle praxis nincsen, aki előttünk teljesen idegen, akinek semmiféle olyas érdemei nincsenek, a mivel őt a mellőzöttnek elébe lehetne állítani. Ezt kizárólag, a fenforgó körülmények között, csak annak lehet tulajdonítani, hogy dr. *Weisz Géza*, a liberalis szellemtől áthatott hazafiak nagylelkűségéből csak az imént recipiált vallásfelekezethez *szerencsés (?)* tartozhatni. E kinevezésben félreismerhetetlenül nyilatkozik meg a főispán ur *felekezeti türelmetlensége*.

Most még csak azt kérdezzük, miként tudja a főispán ur ezen felekezeti türelmetlenségre hajló érzelmeit a liberalizmus eszméjének követelményeivel összeegyeztetni, mert úgy tudjuk, legalább jelenleg elfoglalt posztójából, valamint a multban viselt orsz. képviselősege alatt elfoglalt pártállásából következtetjük, hogy ő is a liberalis eszméknek tántoríthatatlan híve.

Mi a főispán urnak ezen felekezeti türelmetlenségét szívesen megbocsátanók, hiszen utóljára is még csak a 19-ik században élünk s nem kívánhatjuk meg minden embertől, hogy a felvilágosodottságnak azon magas értelmi polczára emelkedjék, hogy az e fajta kicsinyes, öröklött előítéleteket magában elfojtani képes legyen, ámde azt már nem türhetjük meg, hogy az ilyen fel-

fogás mellett valaki az igazi szabadelvűség bajnokának tartassék. Az ilyen szabadelvűséget mindenki a kellő értékére tudja reucálni.

A miskolci irzaelita polgártársainknak Zsolczára tisztelgő küldöttséget menesztő tagjaihoz pedig csak annyit mondunk, hogy „nem mind arany az, ami fénylik.“

Aliquis.

Közigazgatási bizottság.

E hó 11-én délelőtt tartotta Borsodvármegye közigazgatási bizottsága ez évben első ülését. A csaknem teljes számmal jelenlevő tagokat báró *Vay Elemér* főispán ez alkalomból szívélyes szavakkal üdvözölte.

A különböző albizottságok mindig az év első üléseiben szoktak megválasztatni, ennélfogva az első legfontosabb tárgyat most is ez képezte. Megválasztattak:

A fegyelmi választmányba rendes tagokul: *Bartányi Gyula*, *Szaffka Pál*, *Raisz Ernő*, *Hidvéghy Benő*; póttagokul: *Radvány István*, *dr. Hirsch Károly*.

Az árvaügyi felebbezési küldöttségbe rendes tagokul: *Bizony Ákos*, *Lévay József*, póttagokul: *Lichtenstein József*, kinevezett rendes tagok: *Bartányi Gyula* és *Radvány István*, póttag: *Ragályi Béla*.

A börtönvizsgáló bizottságba kinevezte a főispán rendes tagokul és pedig a központiba: *Bizony Ákost*, *Lévay Józsefet*, *Raisz Ernőt* és *Szaffka Pált*; a mező-csáthiba: *Melczter Gyulát*; a mező-kövesdibe: *Radvány Istvánt*; a sajszentpéteribe: *Szathmáry K. Pált*, az edelényibe: *Ragályi Bélát*.

Az erdészeti albizottság következőképpen alakult meg: elnök: *dr. Tarnay Gyula*, tagok: *Bizony Ákos* és *Radvány István*.

Erdői másodfoku kihágási bíróság rendes tagjai: *Kun Bertalan*, *Lévay József*, *Lichtenstein József*, *Szaffka Pál*; póttagok: *Bartányi Gyula*, *Galló József*, *Kárász István*.

Megei póttadó felszólamlási küldöttség tagjai: *Bizony Ákos*, *Melczter Gyula*, *Lévay József* és *Lichtenstein József*.

Kegyelmi küldöttség: *Bartányi Gyula* és *Szathmáry K. Pál*.

galmas ő, elővette a rajztömböt — s kinyitotta — de azonnal be is csapta.

Mi lehet abban a tömbben? Bizonyosan nem rajz. Ezt tudtam egész bizonyosan. Valami más . . . igen, valami más . . . Gyorsan határozottam.

El akartam tőle venni a tömböt. Ő kért, rimánkodott . . .

— Géza, az Isten áldja meg, ne vegye el! . . .

De nem engedtem, most már azért is elveszem. Megtudom, mi lehet benne olyan titkos.

— Géza, ne vegye el, mert mindjárt nyakon ütöm, — hallja! . . .

Csakugyan nyakon is ütött, de én már akkor kivettem a kezéből, s képzelik, mindjárt világos volt előttem a titok, egy vers volt benne! Egy valódi vers hozzá! Ő hozzá és hozzám!

. . . Tehát szeret!? Csakugyan szeret, hisz én is szeretem! . . .

Szerencsére Marcsi még mindég mulattatta magát a kutyákkal.

Miczi természetesen ki akart szaladni az ajtón, de én nem engedtem. Elibe álltam s elkezdtem égni a szerelemtől. (Hiába, ha az a „tömb“ a kezembe nem kerül, soha sem tudom meg, hogy szerelmes vagyok!) Egy fejjel magasabbnak éreztem magamat . . . Ő szégyenkezve sütötte le szemét, arca égett valamitől — attól a semmitől . . . Önfeledten hullottam lábaim elé . . . (Akkor még azt hittem, hogy csakis térden állva lehet szerelmet vallani!)

— Miczikém! Édes Miczikém! szivem bálványja te — megmondta már azt, nem tudom ki . . . izé, . . . ábrándozás az élet megrontója — épen most tanultuk — ne

ábrándoz, hisz én is szeretlek, imádlak! Légy az enyém, szökjünk ki ebből a világból, igen, szökjünk ki! . . .

Ő persze hallgatott, s én szenvedélyvel fogtam meg iczi-piczi kezét . . . öleltem őt magamhoz s midőn ajkam ajkát érintette: elhangzott az a végzetes eset, a mit prózában csóknak nevez a köznapi világ . . . s ki tudja meddig tartott volna ez . . . de hát a fátum? — *A divina machinatio* . . . Ez pedig a mama volt.

— Mi az gyerekek? — hangzik a hátunk mögött.

Paff lettem, hát még Miczi! — de ő már hiába bujt el a csipkefüggöny mögé.

— Ejnye szép kisasszony . . . kezdett a mama csodálkozni . . . nagyon szép . . . nagyon szép . . .

(Ez, t. i. a csók, igazán szép, sőt jó volt az én szempontomból.)

— No urfi — fordult hozzám a mama, no Géza urfi, nem szekundáztunk ma? . . . mi? Imposztor!

Ez tudniillik én voltam. A mama gyöngye oldalamon érintett.

Miczi kisompolygott a másik szobába. Azt hiszem — siit. A mama utána ment.

Lesz itt mindjárt lakadalom. A zivatar ki is tört.

A mama nem valami mérgesen vágta ugyan maga után be az ajtót, ott hagyva engem a faképnél, de én gondoltam, hogy ilyenkor hallgatózni is lehet. (Mert szép ám az, mikor az ideálunknak tartanak predikációt.) Hallgatóztam . . . hallhattam is!

— No, szép kisasszony! — kezdte a mama erélyes felkiáltással — szép . . . szép, nagyon szép csokolózni, megcsokolni egy

fiatal embert nyilvánosan! Ez botrány! Halhatatlan skandalum!

— De kedves ma . . . ma . . . esengett ő.

— Csak nem tagadod?

— Nem . . . Nem én.

— Nem te?

— Nem, hanem ő.

— Igen, nem te csókoltad meg, hanem ő!

No, nézze meg az ember?! Nem csókolta meg a Gézát! . . . Apjuk, gyere csak!

Megijedhetett erre Miczi, mert a hangja elcsuklott, de nekem is önkéntelenül — nem azért, mintha félttem volna, csak úgy szokásból — a másik ajtóra esett tekintetem.

— De mama — zokogott ő — az Istenért, ne hívd be a papát, mert igaz ugyan, hogy ő csókolt meg . . .

— De te visszaadtad! . . . vágott bele a mama.

A mama ekkor — tényeket beszélek — kinyitotta az ajtót. — Arca inkább vig, mint bosszus volt; de én természetesen nem találtam egész biztosnak lábaim alatt a talajt — egy pár ugrással kint éreztem magam a friss levegőn.

A mama utánam kiáltott:

— Szerencséd impostor, hogy nem tudok szaladni, mert . . .

— Akkor ugy-e kedves néni, megcsokolna?

*

Jó asszony volt a néni, ez a szerencsénk, nem is csinált az egészből semmi különösebb jogesetet.

* * *

Szeretném tudni. Ő emlékszik-e?

Ipartanács rendes tagjai: Lichtenstein József és Hidvéghy Benő, póttagok: Bizony Ákos és Szathmáry Király Pál.

Ezután a szakelődök jelentései olvastattak fel, melyek közül az orvosi jelentésből kiemelendő, hogy a hagymáz a vármegye területén jóval alább hagyott, a többi hevenybetegségek azonban kisebb-nagyobb mértékben még itt-ott uralkodnak. Miskolczon különösen a diphteritisz és himlő bár csekély halálozási százalék mellett, még meglehetősen grassál.

A boldvavölgyi vasut céljaira kisajátított terület birtokosai korábban panaszt tettek aziránt, hogy földjeik értékét még most sem kapták meg és különösen a magán-egyezség útján kiegyezett birtokosok követelték pénzeiket. A kik per alatt nem állván s az egyezséget saját jószántukból, hogy pénzükhöz mentől hamarabb jussanak, fogadták el, sürgetik kielégítésüket. A bizottság az illető miniszteriumot kereste meg, hogy hasson oda a vasut igazgatóságánál, hogy eme jogos követelést teljesítse. A miniszter utasította is erre az igazgatóságot, megjegyezte azonban, hogy a magánegyezség kielégítésében nem áll hatalmában erre kényszeríteni. Most a bizottság a maga részéről is megsürgeti a vasuti érdekeltiséget.

A miskolczi közkórház szükségletének ellátása végett a vállalkozókkal kötött szerződések az igazgatóság által beadatván, ezek jóváhagyás végett fel fognak terjesztetni. A kötszereket, melynek gyógyszerári ára ellen ismételtén kifogást emelt, dr. Szabó Gyula fogja ugyanugyan szállítani, de ugyanoly árban, mint Garay fővárosi gyáros ajánlotta és pedig minden % beszámítása nélkül. — A jodoform szállítására vállalkozó nem akadván, azt az igazgatóság fogja teljesíteni droguistárák szerint.

Majd a pénzügyigazgatói helyettes referált néhány adóügyet. Jelentéséből kiemelendő, hogy a múlt év adóvégrehajtásának eredménye 6000 frttal mutat kevesebbet a megelőző évinél az egyenes adóknál és 1000 forinttal a hadmentességi díjnál.

Ugyancsak a pénzügyigazgató indítványára Thuri József szirmabessenyői jegyző ellen a biztosítási eljárás elrendeltetett 220 ft állami adó erejéig. Együttal a nevezett jegyző ellen a fegyelmi eljárás kimondatott.

Több magánügy letárgyalása után az ülés véget ért.

Czimer-takarítás.

— Irta: *Gondy Károly.* —

A szökő ó-év elmúlt. Vele a szóbeli gratuláció is elnémult.

Az új év nem szökő, de lehet, hogy mi szökünk előle, ha a sok epidemia nem pusztul ki belőle.

Péntekkel kezdődik és végződik a második millennium első éve; nem sok remény-nyel kecsegteteti az omenes év nyitánya és fináléja.

Csak az az egy vigasztal, hogy a *czimer* rendületlenül áll, annyi politikai vajadás után még existál!

Bánffy most a gyengébbek kedvéért renováltatta, hogy legyen mindenkinek róla tájékoztató vázlata. Vagy ne vigasztaljon, hogy annyi fegyverköltésen, tul nem vagyunk egy kis töltésen? . . . Lehet, hogy a közös nagy czimer változni fog, ha a törökön akadtt meg a horog. — Bismarck azonban nem ugy tett; csak akkor változtatta meg a Reichswappent, midőn visszaszerezte Elzász-Lotharingiát! nem villogtatta jókorabb, mint Bánffy a fringiót. — Szép is a mi czimerünk, csupa piros, fehér, zöld; de halványabb színben sinylődik a beteg anyaföld! . . . Tisza collega csak ugy csóválja a fejét, hogy mennyire sikerült „megújítani“ az ország czimerét!!

Az egyszerű cigány nyulat vitt level kíséretében az uraságnak. Utközben egyet gondolt . . . a nyulat belökte faluszéli sá-

torába és a pusztá levéllel állott az uraság elé.

— Hát a nyul, moré?! . . . itt a levélben a *nyul van fel* . . .

— Nasságos urám! — vágott közbe a cigány — ákor nágyon jól van . . . csak hogy *bénné ván* . . .

A czimer is le van írva körülményesen, de maga az ország hová jutott??! . . .

Az bizony ott fekszik a cigány-putriban átlótt mellet, félig csukódott szemmel. Vakulj magyar!

Az, ami a kék okulárés zavaros látásu Tiszának a sötét kabinetben nem sikerült, az Bánffynak pusztá szemmel a plain airben sikerül. És miért? Mert Bánffy már kész liberális kammerdiener-mondurba bujtatva lépett fel: mint végrehajtó fungal, kinek a „törvény nevében“ több a bátorsága, ha mindjárt kevesebb a tudománya. Tisza csak bizonyos határokig mehetett; a bihari pontok akasztották . . . némileg elvhez volt kötve. Bánffyt ellenben nem köti semmi elv, semmi pont, semmi vessző; nem tartja vissza semmi felkiáltó jel! nem aggasztja a gondolatjel . . .

Hivatalban ne is keressünk elvet; az eskü, de főkép a kenyér megköti a nyelvet. Ugyan ki törődött Majláth Györggyel? Országbíró volt. Punctum. Szigorú arczkifejezése csak egyet mondott; nem vártunk tőle többet, mint a milyennek látszott; — *csak* meggyilkoltatása tette nevezetessé.

Egyébként Bánffy br. modora is más, mint Tiszáé. A könnyed modor, a kék vér, sokszor többet ér, mint a bölcséleti tölcser.

E napokban egy vidéki előkelő hölgy volt műtermemben és mondja: „mi nagyon szeretjük Bánffyt . . . nagyon udvarias a nők iránt; egy cseppet sem büszke, ugy elbeszélgetünk vele, akár — férjünkkel . . .“

Udvarias is lehet, ha annyit feljár Bécsbe az udvarhoz, a hol hisznek is neki, ha már udvarias hangon beszél, de azért azt mondom: nem helyesen teszik az asszonyok, hogy ugy hallgatnak a feleséges emberre, midőn otthon, végre meglátszik a „Házi“ asszonyon . . .

Kis czimeres, nagy czimeres, kis szekeres, nagy szekeres, mind megissza a mit keres . . . Térjünk hát a czimerre, ha már más keresetünk nincsen és semmi sincs inyünkre.

A czimer *kérdés* lehet — czimkérkedésből — el van döntve, ha mindjárt fel sem volt vetve. Nem kétkedtünk soha czimerünkben, mi abban foglaltatik, arról még mindig kezeskedig telekkönyvileg az ország. Meg van a négy folyója, a három főhegysége; a keresztje is még ugy, ahogy, valahogy. A három hegységét, a *polgári korona* ékesíti: ez a mi tiszta pajzsunk. Ezt a pajzst viseli a herold a hátán és mint a misemondó pap a nép felé fordítja, midőn imádkozik Istenéhez, a szentséget emeli az oltár felett. A kereszt és a polgári korona: a népek támpontja!

A pajzs felett már tiszta ég is ragyogott, midőn a szabadságért csatában vitéz kézben forgott. Vegyes koronák futó árnyai elrebbentek felette, mint a denevér körmös szárnyai. Maga a korona Ipolyi rajza szerint veendő, mert maga a korona „nágyon“ és főtisztelendő. Hiába csufolja Máriaassy a mentőket „fekete seregnak“, ők illenek be legjobban koronaörnek. A hit, az erkölcs minden trón alapja; a kettős keresztnek még erős a fája . . . a polgári korona erősen övedzi még azt, Béla ur, hiába emel ellene panaszt.

A pajzs azonban magában meg nem áll, az a kérdések kérdése, hogy ki, mi legyen a pajzstartó!? fiu-e vagy leány? angyal-e vagy ördög?

Az én nézetem szerint egyik kezébe sem való. Oly két szakálás, erős vadember kell mellé, mint a porosz czimerben látunk, kivált most ebben a szövetkező világban, melyben a diplomaták már nem annyira szakácsok, mint takácsok.

De az ősi czimeren nem változtathatunk, a hogy van, ugy el kell fogadnunk. Ha tehát

még él a magyarok Istene, miért ne legyen angyalos a czimere? Bizzuk továbbra az ég oltalmába a pajzsot, ha már ősi erényeink és bátorságunk hanyatlott.

Lebegjen hát továbbra is az angyal a pajzs körül; de hogy Bánffy szerint „him-nemü“ is legyen . . . annak a pictor nem örül. Persze, ő nemcsak az előkelő nőknek, de a bécsi uraknak is udvarol . . . neki „német“ kell; a németben pedig az angyal: „Der“ Engel.

Már most mint pictor kérdelem:

Miben rejlene hát e nem annyira speciális mint „genialis“ jelleg kitüntetési módja, ha már az *angyalfi* hosszú, bő fehér szoknyához, vällig érő haj és csupasz szájhoz van kötve?

Erre feleljen a művészek művésze: báró Bánffy Dezső.

H I R E K.

Heti krónika.

Sáros a topánja Karnevál herczegnek, De az utcáseprők *nem* nagyon *sepernek*. Oly *pocsék* idő van, hogy elmegy a kedvem, Hej! Nem sok kell hozzá, hogy elkeseredjem.

Igazán jól jártak azok az egyletek, Melyek im e héten a bállal *végeztek*. A „*Rongyos egyletnek*“ volt egy pár tánczosa. Fúrge labákat sok szegény aldotta.

Sok gyermeknek gunyát, csizmát *kitánczoltak*, Kített egy-egy ruhát, ha egy „*ujrát*“ mondtak. Szabó Gyulánénak becsesebb ez érem, Mint a *Lipót-rendjel*, bárki müt mond, kérem.

Nemes *Grosz* doktorné megtehetette újra, Hogy szép virágait fonta koszoruba. Olyan koszoruba, mely él és *mosolyog*, Biz' Isten' ez aztán igazán szép dolog.

Ugy hallom, sok bejött a jó *népkonyhára*, Telik inajd belőle sóra, húsrá, fára. Sok éhező gyermek áld, imád titeket; Hebron szép rózsái *eszem* a szivetek!

Kegyetlen *szerelem* hatásod romboló, Segit néha rajtad egy kis *ólmogyó*, S sok szerelmes szivnek *kioltja* életét, Megdermeszti tagját, lehüti melegét,

Szörnyű tusával küzd most egy ifju *lelkész*, Kinek a szerelem *meggyengíté* lelkét. Fájdalmasan hörög, kerüli az álom, Romboló szerelem nagy *erőd* csodálom.

De hát mért is tette ezt a *hitványságot*? Egy *kaszirlány* miatt, kit *szentül* imádozt. Egy szép, *ledér* leány volt oka vesztének; Fájdalmas valóság, *szomorú* ez ének . . .

Hát még mi az ujság, mit mond a krónika? Tán az is *valami*, hogy a szép *Mariska*, A volt *főispánné*, nagy dologba kezdett, S nyitott „*Helénához*“ *masamódüzletet*.

Köszöntünk e téren te szép *demokrata*, Csak aggaszt bennünket annak gondolata, Hogy ti *grand* asszonyok csináltok egy cserét S elszeditek sok-sok mademoiselle *kenyerét*.

Februárban lesz a *könyvnyomdászok* bálja, Sok *ólmokoptató* a platzot megállja. Készülnek a fiuk, vágynak a sikerre, Szép leánykák bátran számolhattok erre.

Pihenni fog akkor nyomdász, betűszedő, Metrompás, corrector, papirkereskedő. Szinte látom őket a szép leányokkal: „Huzd rá cigány, huzd rá s ne gondoldj a [gonddal.“

Krónika.

— **Mádi Kovács György** hadtestparancsnok nyugdíjazásáról mostanában majd minden hónapban irnak a fővárosi és a vidéki lapok s ezeket a híreket azután nyomon követi a dementi. Most is Kassáról dementálják a nyugdíjazásról forgalomba hozott híreket s a leghitelesebb forrásból kijelentik, hogy **Mádi Kovács György** tábornagy nem beteg s jelenleg orvosi kezelés alatt sem áll s ő felségétől nyert szabadságidejének letelte után átveszi a hadtestparancsnokságot. Mi magyarok örülünk ennek a hírek leginkább. Olyan kiváló hadvezéri talentumra, minő **Mádi Kovács György** nagy szükség van a közös hadseregben.

— **Halálozás.** **Finkei József** miskolci ev. ref. főgimnáziumi tanárt ismét gyász és le-sújtó veszteség érte. Forrón szeretett kedves neje: szül. **Básthy Emilia** 41 évi boldog házasság után jobblétre szenderült. A 68 évet élt urnő példányképe volt a hü nő és gondos anyáknak. Neki mindene, öröme, boldogsága a kis családi kör volt; hogyne, hiszen az ő szelid, jósággal teljes lelke volt annak a boldog kis körnek éltető, melegítő napja. Az ő szelid, áldott lelke kísérté szeretettel férjének minden lépteit, az ő aggódó, féltő gondjai alatt nőttek gyermekei a haza hasznos polgárává. A család éltető, melegítő napja most lenyugodott, az enyészett birodalmába tért; utána sötétség támadt, melynek sűrű homályában a bánatos agg férj, mint megtépett törzs, gyermekek s gyámol nélküli unokák keseregnek. A női erényekben gazdag urnő temetése tegnap délután ment végbe városunk intelligens közönségének részvétele mellett. A koporsó fölött **Tóth Dániel** esp. lelkész mondott könnyekig megható szép imát s a főgimnáziumi énekhar énekelt gyászdalokat. — A kesergő család a következő gyászjelentést adta ki: Alólirottak úgy a magunk, mint számos rokonaink nevében mély fájdalommal jelentjük a felejtethen jó nő, áldott lelkű anya, nagyanya s szerető rokon **Finkei Józsefné** szül. **Básthy Emilának** folyó hó 13-án délután 5^{1/4} órakor, élete 68-ik, boldog házasságának 41-ik évében hosszas szenvedés után történt gyászos elhunytát. A megboldogultnak porrései folyó hó 15-én d. u 3 órakor fognak a Toronyalja-utcza 42. sz. lakásából az ev. ref. egyház szertartásai szerint az avasi sírkertben örök nyugalomra tétetni. Miskolcz, 1897. január 13. Áldás és béke poraira! Férje: **Finkei József**, Gyermekei: **Dr. Finkei József** nejével **Finkei Ilonával** s gyermekeikkel, **Finkei Klára** férjével **Piskóty Jánossal**, **Finkei István** nejével **Molnár Eszterrel**. Unokái: **Molnár Ilona** és **Molnár Gyula**. Unokáocscse: **Básthy Barna** nejével **Dobozy Katalinnal** s gyermekeikkel.

— **Katonai hír.** Gróf **Zedvitz** vezérkari őrnagy szabadságideje letelvé, székhelyére visszaérkezett.

— **A királymanőverek Kassa vidékén.** Hogy az őszi hadgyakorlatokat, melyeken a király a német császárral együtt szintén részt fog venni, Kassa és környékén fogják megtartani, az már befejezett tény. Nemcsak a városban tétetnek meg már ez irányban a különböző rendelkezések és előkészületek, hanem különösen megyénk azon helyeiben, hol a gyakorlatok alkalmával a magas vendégek megszállása kilátásba van helyezve. Igy Nagy-Bosván Bombelles gróf a helységben levő kastélyát kijavíttatja, butorokkal diszitteti. parkját pedig a kor igényeinek megfelelőleg rendeztet. Ugyancsak a volt osztrák miniszterelnök, **Taaffe** gróf kis-bosvai uradalmában már most tesz meg mindazon javításokat és előkészületeket, miket ily magas egyének ott tartózkodása igénybe vesz, **Károlyi Sándor** gróf pedig a határhegyek közt levő, ugynevezett „kőkapun,” egy tündéres fekvésű helyen fényes vadászkastélyt építtet. Az épülő vadászkastély, mely látványosságzámba fog menni, úgy fekvése, mint kivitele tekintetében ritkítja párjait; bejáratát a sziklába vájt öt méter magasságu alagut képezi, melyet

annak idején magnéziummal fognak világitani. A két meredek szikla között mesterséges halastó van, melynek hátterét képezi a góth-stilben épült, ritka fényvel és pompával készült gyönyörű kastély. A királylátogatás után az alagutban egy sodronyvasut fog épülni, melyen az erdőben levő nagy famennyiséget fogják elszállítani. E csodamű nem tisztán a királylátogatás idejére készül és **Károlyi Sándor** gróf nemes buzgalmában, semmi áldozatot nem kímélve, emelni igyekszik azon fényt és pompát, melyet kifejtteni vele együtt annyi vidéki előkelőség vállalva igyekszik.

— **Adler Károly**, Miskolcz város főmérnöke — mint a „Debreczen” című napilapból olvassuk — Debreczen város főmérnöki állására beadta pályázatát. Pályázati kérvénye mellé miniszteri ajánlat is van csatolva s így nagyon valószínű, hogy ki fogják nevezni s főmérnökünk rövid idő alatt elhagy bennünket.

— **Blau Gyula** miskolci építészről nagyon sokat beszélnek ma Debreczenben. Tudvalevő dolog ugyanis, hogy a debreczeni városháza építésére vonatkozólag ő vele kötötték meg a szerződést; időközben azonban a város az építkezéstől elállott s **Blau Gyula** kártérítési keresetet indított a város ellen. A dolog ma újabb stádiumba jutott, melyet igen érdekesen így ír a „Debreczen”:

Nem jöttem volna én ide, — Csalogattak engem ide. Emlékszik-e még valaki erre a nótára? Hogy ne! Hiszen tudvalevő dolog, hogy **Blau Gyula** énekelté ezt annak idején a városhoz intézett beadványában, mikor kártérítést követelt a városhoz, a miért puffra ideszállította az anyagszerit a városháza építése végett. Persze, hogy nem hallgattak szegényre s ő még sem hallgatott el, hanem bizakodva a belügyminiszteri dorgatóriumban, megindította a kártérítési pert a város ellen. Mosolygott az erőlködésen mindenki. De ime most jön a szenzáció... A napokban Budapestről Debreczenbe érkezett s azóta itt időzik **Hegedűs Béla** ügyvéd, orsz. képviselő a városhoz beadványt adott be **Blau Gyula** nevében, a melyben egyezkedni óhajt. Hogy mi van ebben az ajánlatban, az persze még titok. Addig is azonban a következőknek jöttünk nyomára: **Hegedűs** képviselő ur magánúton azt az ajánlatot tette a város főembereinek, hogy **Blau** visszavonja kártérítési perét, ha a város az új városház építését neki adja. Ez aztán a szenzáció! **Blau Gyula** akarja kényszeríteni Debreczen városát, hogy építsen új városházát, mert különben... lesz mit kaczagni a városnak... Hahaha! Szegény **Blau Gyula**, forduljon ajánlatával azokhoz, akik „csalogatták ötet ide”, mert bizony Debreczen városa az ő kedvéért nem fog városházát építeni! Eltemettük azt örökre, elhedegülte szent **Dávid**, s **Hegedűs** Béla soha sem fogja visszahedülni. Erre **Blau**montagot ugyan sohasem fog csapni senki sem.

— **Díjazással kitüntetett cikkek.** A Budapestben nagy ünnepek közt lefolyt **Léderer**-jubileum alkalmából a díszülésen az országos izr. tanítóegyesület „Értesítő”-jében megjelent legjobb cikkek közül hármát 3—3 aranydíjjal jutalmaztak. Ezek egyikét a helybeli izr. fiúiskolánál alkalmazásban lévő **Schönbrunn** Márk cikke nyerte el. Érdekes, hogy egyet meg a nevezetnek testvéröccse, **Kúti** Zsigmond, debreczeni tanító kapta meg. A harmadik díjjal egy **Nagy József** nevű vidéki tanítót jutalmazott a bíráló bizottság.

— **A miskolci róm. kath. nőegylet** által f. hó 16-án a „Korona” dísztermében tartandó jótékonycélu Calico-tánczestély iránt oly nagy az érdeklődés, hogy már ötven hölgy részvételéről van tudomásunk, kik betartva a bál-bizottság utasításait, egy mintára készült rózsaszínű toaletben, álczával fognak megjelenni. A rendezőseget városunk s a közeli vidék fiatalágának színe-java vállalta magára, kik mindent elkövetnek, hogy e bálhoz fűzött reményeket megvalósítva, egyike legyen az a legsikerültebb farsangi mulatságoknak. A bál sikere érdekében ama kéréssel fordul a rendező bizottság az álczával résztvevő, mélyen tisztelt hölgyekhez, hogy a bál kezdetére kitzűzött idő (8 óra) lehető betartásával sziveskedjenek megjelenni. A rendezők az előcsarnokban fogadva, a számukra fentartott s gyüle-

kezésükre szánt helyiségbe vezetik őket, a honnan a bálanya, **Sebe** Alajosné urnő ő nagysága s dr. **Szűcs** Zoltán főrendezővel az élén vonulnak be a díszterembe, ott kör-sétákat téve, társalgással veszi az estély kezdetét. Ezt tour-tánczok követik, majd hölgyválasztással lesz az első négyes, melynek 6-ik figurájánál az álczákat levétele kéretik. Ennyit árulunk el egyelőre, többire nézve a legnagyobb készséggel szives felvilágosítással szolgál a tánczrendező-bizottság.

— **Katonazene-hangverseny.** Csütörtökön este a „Seper-szálloda” dísztermében a helyben állomásozó 5-ik számú gyalogezred zenekara, **Metzner** József karnagy vezetése alatt hangversenyezett. A műsor, mely ez alkalommal meg volt állapítva, fényes tanúbizonyossága **Metzner** karmester magas nívóju zenei ízlésének és tudásának. Nem volt benne semmi banalitás. **Weber**, **Gounod** és **Faust** legkiválóbb szerzeményei műsoron állottak. Nem hallgathatjuk el azonban csodálkozásunkat a fölött, hogy a közönség a katonazene-hangversenyeket nem látogatja kellőképen, holott oly szépen, mondhatni művésziessé játszanak, hogy igazán érdemes őket meghallgatni. Másrészt különben **Seper** István szállodás a maga részéről is mindent elkövet, hogy a közönség jól érezze magát a hangversenyeknél.

— **Jegyzőválasztás.** Felső-Zsolcán tegnap ment végbe a jegyzőválasztás **Buthy** Lajos központi főszolgabíró elnöklete alatt. Hét pályázó közül **Szkaliczky Dezső** ózdi járási irnok választott meg nagy szótöbbséggel.

— **A farsangi naptár** megszaporodott több új dátummal, amennyiben a borsodmegyei zsidó fiatal emberek is elhatározták, hogy február 2-án egy zártkörű bált rendeznek, ahol ők lesznek a házigazdák. Az előjelekből ítélve, bátran megjósolhatjuk, hogy e bál egyike lesz a farsang legfényesebb táncz-vigalmainak.

— **Árverés a vasutnál.** A kézbesíthetetlen árukat a miskolcz-gömöri pályaudvaron folyó január hó 26-án, délelőtt 9 órakor fogják árverés útján eladni.

— **Galocsni-szezon.** Minden szezonnak meg van a maga szignuma, a mostanié ez a csúnya-nevű valami, a mi leginkább a rosszhírű asszonyhoz hasonlít, mert mind a kettő sárba, hóba süllyed... A többi becsületes ruhameüt: a télkabátot, a sapkát, a felöltőt kegyelettel elteszi almáriumba s a hideg fordultával gyöngéd szeretettel veszi elő. Addig a galucsni, a mikor már felhagyott a téli lucok, pocsok — eldobják. Hja, kizsákmányolt balekeknek, a kifacsart citromoknak és a kilyukadt galucsniknak ez a sorsuk! Mit tegyen a szegény galucsni? A mit a többiek. Elvezi a jelent. Avagy nem vették észre, hogy micsoda büszkeséggel frecscenti szerte a vizet mostanában, mintha csak azt mondaná: „Félre toprongyos!...” Ez a galucsni nem is ok nélkül henczeg ezzel. A galucsni olyan szerepet visz a cipővel szemben — bocsanat, hogy a galucsni megint beugratom egy hasonlatba, mint a drámában azok a jellemek, akik magukra veszik a gyalázatot, csak a másíknak tiszta legyen a becsülete. — Csakhogy azért sem a cipő, sem az ember nem hálásak. Az egyedüli, aki talán méltányolni tudja a megvetett és sárba tiport galucsni érdemeit, a cipővixoló. Egyebekben pedig a galucsni olyan árva — sajnáalom, de itt ismét hasonlatot kell a galucsni nyakára tennem — mint a pártonkivüliek. Azonban a galucsni nyugodtan türi a sorsát: nem nyilatkozik a „közönség köréből”, nem nyögi el sorsát a panaszkönyvben, nem kívánja, hogy a felöltővel és téli kabáttal egyenjogúsítsák, sőt még a galucsnik nyugdíj- és betegsegélyző egyesületének felállításán se fáradozik, mert, a galucsni maga a megtestesült rezignáció, a melynek ugyanakkor van a szezonja, mikor neki.

— **Az önkéntes büntetése.** **Faragó Jenő** 5-ik huszárezredbeli egyéves önkéntes felett, ki a napokban öröhlét elhagyta és egy

korcsmában garázdálkodott — még nem ítélte a katonai törvényszék. Beavatott körökben azt beszéltek, hogy büntetése súlyos lesz ugyan, de nem lesz oly rettentő szigorú, mint azt lapunk múlt számában megírtuk.

— **Farsangi naptár.** A városunkban tartandó mulatságok, ünnepélyek és hangversenyek sorrendje a következő:

- Január 16.** A róm. kath. nőegylet Calicó-bálja a Koronán.
Január 17. Az izr. ipartársulat táncvizsgálma a Seper-szállóban.
Január 22. A miskolczi közművelődési egyesület estélye a Koronán.
Január 25. Hubay Jenő tanár hangversenye a Koronán.
Január 30. Schläger Antónia világhírű énekesnő hangversenye a Koronán.
Január 30. A polgári dalos-egylet dal-estélye és táncvizsgálma a Koronán.
Február 1. A miskolczi dal- és önképzőkör (vasuti dalkör) estélye a Koronán.
 „ 1. A miskolczi első magyar hadastyán-egylet zártkörű táncvizsgálma a Seper-szálloda disztermében.
 „ 2. A borsodmegyei zsidó fiatal emberek zártkörű bálja.
Február 6. Az ipartestület táncvizsgálma a Koronán.
Február 7. A kereskedők és kereskedő ifjak egyesületének táncestélye a Seper-szállodában.
Február 20. Könyvnyomdászok bálja a Seper-szálloda disztermében.
Február 20. Az ág. evang. nőegylet tea-estélye a „Koronán”.
Február 21. A miskolczi csizmadia-ipartársulat zártkörű táncestélye a „Korona“-szálloda disztermében.
Február 27. A miskolczi építő-ifjúság zártkörű táncvizsgálma a Korona-szálloda disztermében.

— **Az öngyilkos szénior.** *Putnoky Pál* állapotában nemi javulás állott be. A három golyót ugyan még nem távolították el, de az orvosi kar abban reménykedik, hogy a boldogtalan fiatal ember megmenthető lesz az életnek. A helybeli és fővárosi lapok tettének okául *reménytelen szerelmet és pénzszavart* emlegetnek s azt is említik, hogy hozzányult a kollégium pénzéhez. Az első, t. i. a reménytelen szerelem lehet igaz, de a második nem áll. A legilletékesebb információ után irhatjuk, hogy *pénzszavartban nem volt.* Ha elköltött is pár száz forintot, azt nem tulajdonította el a kollégiumtól, mert neki legalább is *kétszer annyi összeg jár fizetés és egyéb jövedelem* címén a kollégiumtól, mint a mennyit elköltött s így a *hiány bőven fedezve van.* Jó volna, ha a hírlapírók szabálynak tekintenék azt, hogy ha nem szükséges, *ne fessük feketére a fehéret.*

— **A vörheny** óriás erővel lépett föl városunkban. Napról-napra szaporodnak a kis sirok a temetőben és a járvány kívánta hatósági erélyes intézkedéseknek nyomát sem látjuk. A vörhenyben elhunyt gyermek temetésére csoportosan gyűlnek össze 5—10 éves gyermekek, hogy a ragályt magukkal hurczolják. Rendőrt nem latunk, aki ezt megakadályozná, sőt még az is megtörténik, hogy a halottat vivő bérkocsis erre az alkalomra befesti a kocsi számját, hogy azután a festéket letörölve, másokat szállítson. A kétségbeesett szülők nevében erélyes intézkedést kérünk.

— **Esküvő előtt.** Bizonyos tekintetben tanulságos eset történt Borsodvármegye egyik községében. Egy vagyonos özvegy korcsmárosnét kellett volna egy odaváló korcsmárosnak oltárhoz vezetni. A jegyesek boldogok voltak s különösen a vőlegény érezte

jól magát, mert a jövendőbeli házasság szép kilátásain kívül, még az a nem csekély értékű körülmény is dagasztotta kebelét, hogy a menyasszony kerek hatezer forint hozományt hoz az új fészekbe. Az esküvő napján, a mikor már minden készen volt, csak a templomba kellett volna menni, a vőlegény, kétségtelenül pusztán kíváncsiságból, megkérdezte a menyasszonyt, hogy vajon igaz-e az a kellemes hír, a miről a falubeli fámáregél, hogy neki, tudniillik az asszonynak, hatezer forintja van? Mert ő nagyon szeretné látni azt a kis pénzt. Hisz oly lélekemelő dolog, hatezer forintot egy rakáson látni. A menyasszony kissé kelletlenül válaszolt jövendőbelijének s úgy vélekedett, hogy *előg idő lesz arra majd az esküvő után.* Amde, a vőlegény nem tágitott s végre a korcsmárosné engedett a *gyengéd* kíváncsiságnak s bevezetvén a türelmetlen szerelme szobájába, megmutatta neki a hatezer forintot, a melyek egy csinos szekrényben meglapulva várták a feltámadást. A most már tulboldog vőlegény erre felszólította a menyasszonyt, hogy menjenek az esküvőre:

— Oh az *rээр még*, szólt bájos mosolyal a menyasszony. Előbb majd megesszük a lakodalmi vacsorát, aztán majd beszélhetünk arról. A vőlegény ugyanabban a véleményben volt, hogy arra az esküvő után is ráérnek, de most már a menyasszony nem tágitott s asztalhoz ült vendégeivel s kitűnő étvágygyal elfogyasztotta a pompás ételeket. Lakoma után a menyasszony megüzente az anyakönyvvezető jegyzőnek, ne haragudják, tévedés volt a dologban, esküvő nem lesz.

— **Halál helyett — nátha.** Egyik közeli tanyán történt ez a furcsa kis történet, a melyen szűkebb családi körökben sokat kacagnak s furcsaságánál fogva megérdemli, hogy a nyilvánosság is megemlékezzék róla. Egy fiatal legény az aratás alatt örült szerelemre gyulladt egy szép menyecske iránt, s miután az urához hű menyecske nem hajlott a legény szavaira, az elkeseredett legény elhatározta, hogy kivégzi magát. Ebbeli szándékára meglehetősen kényelmes módot választott. Vasárnap délelőtt egy lélek sem volt a tanyán a legényen kívül s ez a magány megérlelte sötét tervét. Beleült a kutvedrébe s a nehéz kutkolonc egyensúlyozása mellett nagy kényelemmel szállt lefelé a kut mélyére, remélvén az üdvözítő halált. A víz fölött egy lányira azonban a veder leszakadt, a kutostorral az ostor felszaladt, a legény pedig a vederral együtt bele a — térdig érő vízbe. A legény öngyilkosági szándékát így hiúsította meg a kiapadt kut vize s a szerelmes legény fél napig ült a térdig érő jéghideg vízben, s csak délután 2 órakor jöttek haza a tanyabeliek, kik aztán felhúzták a tüzskölő, káromkodó és segítségért hat órán át hiába kiáltozó legényt a kutból. A kellemetlen, hideg fürdőtől annyi haszna van a legénynek, hogy nagy időkre lehűtötte forró szerelmét a szép asszony iránt s szerencsére, náthánál egyéb baja nem történt.

— **Hetven éves gyilkos.** Boldva borsodmegyei községben vasárnap késő este *Esztergályos* Mari jómódu asszonynál egy *Szücs* Pál nevű 70 éves öreg ember kért éjjeli szállást. A jószívű asszony megszánta az öreg embert, meleg vacsorát is adott neki. Éjjeltájban az öreg koldus belopódzott az asszony szobájába, torkon ragadta, azután késsel összeszurkálta. A védtelen nő jajkiáltásaira besiettek a cselédek, de a csavargót nem tudták elfogni, elmenekült. Az asszony halálán van.

— **„Klasszikus Arany Biblia.”** Ilyen címmel egy nagy aranyu diszmunka jelenik meg legközelebb. A mű klasszikus mesterek alkotásai után készült 126 színes képpel van ellátva. Irta Dedek Cresceus Lajos és Hock János. Az első kötethez (ó szövetség) Vaszary Kolos hercegprímás, a második kötethez (új-övetség) Császka György kalocsai érsek írtak előszót.

— **Alapos oktatás felnőtteknek!** Az egyszerű és kettős könyvített, kereskedelmi levelezés és számvetést, szép- és helyesírást, valamint a váltóismét a legújabb gyakorlati és könnyű felfogású tanmódszerem alapján minden írástudó nálam, úgy magyar, mint német nyelven a **legrövidebb idő alatt alaposan megtanulhatja.** Spronz Dávid, néptanító. Lakik: *Kis-Hunyad-utca 64. sz.*

Irodalom és művészet.

S z i n h á z.

Sikerült jutalomjátéka volt kedden *Mezei* Kálmánnak, színtársulatunk e rokonszenves, ügyes és derék tagjának.

Szinrekerült ez alkalommal Nestroy elpusztíthatatlan, népies bohózata: „Lumpáczius Vagabundus.”

A nézőtér eléggé megtelt közönséggel, noha *Mezei* Kálmán sokkal nagyobb pártolást érdemelt volna.

A jutalmazottat kiléptekor lelkes és hosszas tapssal fogadta a közönség, a zsinórpadlás pedig csak ontotta a kedves és figyelmes meglepetéseket; volt babérkoszoru virslikkel és virslik nélkül; az obligát „drága kis levélke” sem hiányzott.

Az előadás élénk tempóban, elevenen folyt, állandó, helyenkint zajos derűtségben tartva a közönséget. Főképpen tetszetek *Mezei* (cseszko) és *Tiszay* mókái. *Haday* Sándor ügyesen illeszkedett be harmadiknak a „Kleebblatt“-ba.

Szerdán „Csárly nénye” és csütörtökön „Csak párosan” ment.

Valóban fura egy műsor: Lumpáczius, Csárly nénye és Csak párosan egy végen; hogy pedig a kellő fokozat meglegyen, hát a sorozat a „Vigéczek”-kel folytatódik.

E visszaságért azonban nem annyira a direktzió, mint inkább a ködös, zimankós időjárás következtében beállott tömeges megbetegedések okozzák.

Melegen kívánjuk, hogy a színtársulat megbetegedett tagjai mielőbb visszanyerjék teljes egészségüket: egészséges lesz akkor a most nagy beteg műsor is.

—rth.

Hálás köszönet és nyugtázás.

A diósgyőri ipartestület 1896. évi október hó 18-án tartott előjárásági ülésének határozata értelmében ez uton fejezzük ki halás köszönetünket mindazon kegyes jöltevőinknek, kik az 1896. év aug. hó 20-án felszentelt díszszőlők létesítéséhez nagybecsü erkölcsi és anyagi támogatásukkal hozzájárulni kegyesek voltak:

A hozzánk érkezett kegyes adományokat következő kimutatásban van szerencsénk nyugtázni:

50 forintot: özv. Blasko Antalné, zászlóanya; dr. Derczeny Imre, zászlóvédnök; Diósgyőr város, Kolba Károly, zászlóvédnök. 30 frtot: Kolba Miksa.

10 forintot: Förster Nándor, Hermann Hugó, Diósgyőr-gyártelepi „Jó szerencse dalkör”, Kárász István, Kasztner József, Lekky István, Miskolczi izr. ipartársulat, báró Vay Elemér főispán, Zartl testvérek.

8 forintot: Gedeon és Társa.

7 forintot: Halmi Dávid.

6 frtot: Antal Károly, Esser Ferencz, Rosenthal Ferencz, Ujhgyi József.

10 frankos aranyat: Aradi ipartestület, Blazsejovszky Ferencz, Győri kereskedelmi és iparkamara.

5 forintot: Baresi ipartestület, Benedek Erzsike, Bezdáni ipartestület, Bischiczky Gyula, Budapesti szabó-ipartestület, Bukovszki Károly, Debreczeni ker.- és ipar-

kamara, Debreczeny Imréné, Eperjesi ipartestület, Fischl József, Gácsi István, Gyártelepi ipartestület, Hölcz Antal, Kiss László, Kolozsvári ker. és iparkamara, Majer József, Mezőtúri ipartestület, Miskolczi ker. betegsegélyező pénztár, Mramoráki ipartestület, N. N., Nyiregyházi ipartest., Pick Jakab, Rimaszombati ipartest., Salgótarjáni ipartest., Soltész Károly, Sümegh Vilmos, Szegedi ker. és iparkamara, Szentendrei ipartest., Szigetvári ipartest., Szvetlik Mátyás, Teutschl Ferencz, Viktor József.

4 forintot: Kohn Mór, özv. Lubiczky Józsefné, Mezőkövesdi ipartest., Répászky Pál, Szalai János, Ujhegyi Józsefné.

3 forintot: Aszódi ipartest., Bajai ipartest., Barna Ödön, Blasko Mariska, özv. Császár Józsefné, Cserey Gyula, Diósgyőri izr. egyház, Horváth Hugó, Késmárki ipartest., Kovács Sámuel, Kunmadarasi ipartest., Kunszentmiklósi ipartest., Makói ipartest., Marschalko Endre, Miskolczi ipartest., Miskolczi csizmadia ipartársulat, Miskolczi magyarszabóipartársulat, Módosi ipartest., Molnár János, Nemes Károly, Szegedi ipartest., Ujpesti ipartestület.

2 forint 65 krt: Magyar-Láposi ipartest.

2 forint 50 krt: Babocsai ipartest., Budapesti lakatos ipartest., Nagy-Kikindai ipartest., Nagy-Kanizsai ipartest., Torontál-Vásárhelyi ipartest., Szentesi ipartestület.

2 forintot: Bánffy-Hunyadi ipartest., Batta-széki ipartestület, Breitfeld Antal, Dániel János, Dicső-Szentmártoni ipartest., Diósgyőri ev. ref. egyház, Dunaföldvári ipartest., Filler József, Franczföldi ipartest., Füleki ipartest., Gaál János, Heimlich Izidor, Karczagi ipartestület, Karánsebesi ipartest., Karla Bertalan, Kellner György, Kovács János, Kovásznai ipartest., Körömdi ipartest., Kramer Ignác, Kun-Félegyházi ipartest., Liptó-Szentmiklósi ipartest., Lippai ipartest., Losonczy ipartest., Margittai ipartest., Miskolczi szücs-ipartárs., Mohácsi ipartest., Mráz István, Nagy-Becs-kereki ipartest., Nagy-Marosi ipartest., Nagy-Tapolcsányi ipartest., Pacher Jenő, Petőfi Sándor, Pfliegler Ferencz, Prokób Antal, S.-A.-Ujhelyi ipartest., Sebe Alajos, Szabadszállási ipartest., Szegszárdi ipartest., Szepes-Bélai ipartest., Treschánzki Bertalan, Világosi ipartestület.

1 frt 50 krt: Facsko János, Mihalik József.

1 forintot: Ádám Imre, Bolla Ferencz, Csattos János. Diószegi ipartest., Eperjesi Paulin, Filler Ferencz, Filler Sándor, Goldmann József, Hamrák Mátyás, Hütter János, Jánosházi ipartest., Jánosházi Sándor, Kiss József, Kulcsár Károly, Lévai Károly, Molnár

János, Mura-Szombati ipartest., Miskolczi kalapos-ipartársulat, Róth Sámuel, Róth József, Sándor Eerencz, Sebján Ignác, Szabó Dániel, Szabó Gyula, Tótkomlósi ipartest., Weisz Lipót.

50 krt: Cseh Imre, Matiscsák Vilmos, Vida Dániel. Összesen: 742 frt 15 krt.

Ezekon kívül befolyt: Altmann Herman gyűjtőívén: 1.50, Antal Károly 26.20, Filler Sándor 7.60, Friedmann Armin 10.50, Gottfried Adolf 2.10, Halmi Dávid 3.70, Hegedi Lajos 1.20, Jancso Sámuel 7.95, Kiss György 3.30, Klein Lajos 12.—, Molnár János 1.50, Palider György 5.75, Topitzer Győző 1.—, Répászky Pál 7.55, Rosenthal Ferencz 21.64, összesen: 113 frt 49 kr. Együtt: 855 frt 64 kr. és 3 darab 10 frankos arany.

Kedves kötelességet teljesítünk végül, midőn e helyütt is megemlítjük, miszerint Kolba Károly zászlóvédnök fentebb említett adományán kívül „Segély-alapunk“-hoz is 50 frttal járulni kegyeskedett.

Kovács Sámuel,
ipart. jegyző.

Antal Károly,
ipart. elnök.

Nyilttér.

Cognac Fin champagne d'Hongrie

V. S. O. jegyű (1882. évjárat) továbbá EXTRA jegyű 1892-es évjárat) a legjobb hírnévnek örvendő:

Gróf Keglevich István utd.

ezég cognacgyárából, a legfinomabb francia cognac-kal egyenértékűek, de jóval olcsóbbak, mint kiváló különlegességet ajánlom tisztelt vevőimnek.

Tokaji asszaboraimat, melyek hamisítatlanul kitűnő minőségben orvosilag ajánlatnak, igen tisztelt vevőim különös figyelmébe ajánlom.

Kiváló tisztelettel

Weidlich Pál,
fűszer-, bor- és csemege-üzlet.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

Dr. Kontz Miklós.

Lapszerkesztő és kiadó:

Ruttkay Menyhért.

Főmunkatárs:

Huberth János.

HIRDETÉSEK.

FISCHER MÓR czég pinczejéből

kitűnő minőségű

ó-szilvórium

és hegyaljai

törköly-pálinka

zárt üvegekben kapható.

Fischer Ignác üzlete

Szemere-utca 4. sz.

Banzsalgó hegy

10 1/2 k. hold

Sir Lajos-féle szőlő

haszonbérbe vagy örökáron

eladó

egészben, esetleg részletben (Parcell).

Czím a kiadóhivatalban.

Árverési hirdetmény.

Tudomására adom a n. é. közönségnek, hogy a nálam zálogban levő

s e hó 21-ig ki nem váltott

tárgyak

e hó 21-én délelőtt 9 órakor elárvereztetnek

tisztelettel

Grünfeld Sámuel

Széchenyi-utca 15.

Tisztességes fiatal hölgyek, kik helyben

nagyon szép, tisztességes keresetre óhajtanak szert tenni:

jelentkezzenek délben

1—2 óra közt

Seper-szálloda

14. szám alatt.

Csernyus-féle
Tej-szinszappan ipar.

Szabad. és az ezred éves kiállításán kitüntetett

TEJ-SZINSZAPPAN
(fenti védjeggyel)

az **legjobb mosószappan.**
Kapható mindenütt!

Főraktár Miskolc és vidékére:
ROTH és SCHWARCZ uraknál
MISKOLCZ.

Brassói műtrágyágyárunk

raktárát és képviselőjét

BORSODMEGYE területére

WEIDLICH PÁL úrnak Miskolcra adtuk át.

Felkérjük a t. gazdaközönseget, hogy műtrágyaszükségletének beszerzése végett sziveskednék nevezett miskolczi raktárunkhoz fordulni, honnét waggonrakományok tetszés szerinti vasuti állomásra fuvardíjmentesen rendeltetnek; kisebb vételekhez pedig prima szuperfoszfát, ammoniak szuperfoszfát, csontliszt szuperfoszfát, káli szuperfoszfát, **szőlőtrágya** stb. az idény beálltával raktáron lesz.

Tisztelettel:

Zalathnai Kénkovand-Ipar Részvénytársaság.

Rendkívüli nagy választék

Jäger-ingek- és nadrágokból

férfiak, nők és gyermekek részére.

Muffok, sapkák, legujabb Echarpok (sálók) kitűnő harisnyák, keztyűk minden minőségben. Férfi-, női és gyermek-**fehérművek**, gyermek-, fiú- és férfi-**ruhák, felöltők, vásznak és chiffonok.**

MIEDEREK GYÁRI RAKTÁRA.

A legjutányosabban ajánlja:

Baumgarten Dániel

(Ferenczi B. könyvkereskedésével szemben.)

Eladó háztelkek.

A vasúti munkástelep és a vasúti töltés között, a Szinva mellett levő bekerített földön, a városi tanács által jóváhagyott terv szerint

20 háztelek

szabadkézből örökáron

eladó.

Értekezhetni **Dr. Markó**

László tulajdonossal,

Városháztér 4. szám alatt.

Az eperjesi népbank cserépkályhájának mintaraktára.

Szives tudomására hozom a t. vadász-közönsegnek, hogy a beállott idényre raktáramat dúsan felszereltem hat. belőtt **vadászfegyverekkel**, mindenfajú **patron-, dugasz-** (patent), **sörét- és golyókkal**, minden hóban frissen érkező **rendes és állami löporral.**

Ajánlok továbbá: **légelzáró szalagokat** ajtó- és ablakokra, a lég-huzam megszüntetésére. **Korcsolyák** nagy választékban, **kondor, Hungaria, Merkur**, alanyozva és csiszoltan. Továbbá elfogadok rendelvényeket esinos kivitelű **muszka- és kocsi szánkákra** és **Heilmann-féle műtrágyára.**

Fűtő szén: Királydi, salgó-tarjáni és porosz szalon-szén.

Ló- és takaró pokróczok.

Eperjesi népbanki cserépkályhagyárban készült, igen diszes kivitelű **kályhák- és kandallókat**, különösen jól zománcozott **főző edényeket**, **leverő Norton- és ásott kutakat**, **villanycsengő-készülékeket**, **kerék-párokat** a legjutányosabb árak mellett.

Postaszállításokat azonnal fogantatások.

Teljes tisztelettel:

Merkl Gyula, vaskereskedő

(„Három rózsza”-épület.)

Első magyar általános biztosítás ügynöksége.

Kitüntetve a bpesti 1896. ezred-
éves orsz. kiállitáson.

Bútorok

részletfizetésre.

Makra Mátyás utd.

gyöngyösi bútorgyárának
készítményei

kedvező fizetési feltételek
mellett kaphatók helyben

Felső-Szirma-utca 10. sz. a.

képviselőségénél.

Misszió.

Nagy változások hire szárnyal,
Pletykából újabb pletyka ered,
Hogy mennek régi és hogy jönnek
A helyükbe új miniszterek.

Dánielről beszélnek szerte,
Csak a báróságot akarta
És elmegy most már kormányozni
Fiuméba, a tengerpartra.

Erdélyi Sándor — no, hogy ő megy,
Az senkit nem ejt bámulatba,
Nála csak egy volt bámulandó,
Hogy a kinevezést megkapta.

Wlassicsról még nem mondják, hogy megy,
Csak sejtetik, hogy tárczát cserél,
S hogy születik az új reszortban
Általa százezer új levél.

Aztán *Perczel Dezső* is menne,
— S ez a hálátlanságból már sok —
Juj, *Bánffy* ur, hisz oly fényesen
Sikerültek a választások.

De pletyka ez mind. *Bánffy* hálás,
Összetartja a kabinetjét.
Misszió vár e férfiakra,
Hogy együtt a *kvótát* emeljék.

Hüvelyk Matyi.

Farsang elején.

I.

Berenteyné ő nagysága és Sárka kisasszony.

Berenteyné: Kedves leányom! Ez a harmadik farsang, a melyiken részt fogunk venni. Hiába rázod a fejed és hiába akarod velem elhitetni, hogy csak a második. Igenis, a harmadik, mert azért, hogy az első esztendőben csak a dalestélyeken, meg a közművelődési egyesület estélyén voltunk, a VI.—VII. körben azért ezek is csak annyiba kerültek, mintha a redoutbelieket jártuk volna végig.

Sárka: A második ruhám csak olyan olcsó selyem volt.

Berenteyné: Azért mégis drága volt. — Mert minden ruha drága, a mit hiába csináltunk.

Sárka: Miért hiába? Jól mulattam benne és ez elég nekem.

Berenteyné: De nekem nem elég. Ahhoz, hogy egy verseket firkáló joggyakornokkal, azzal a haszontalan Turival tánczold végig az egész éjjelt, ahhoz egy perkáruha is elég lett volna! Mondhatom, hogy ostobául kezdted a dolgot. A valamire való fiatal embereket mind elriasztottad magadtól.

Sárka: Szép fiu volt, okos volt és kitűnően tánczolt. Micsoda keringők voltak azok!

Berenteyné: De remélem, azóta megjött az eszed?

Sárka: Láthatod mama, hogy harmadéve már rá se néztem az én trobadauromra.

Berenteyné: Arra nem, de azért csak becsapódtál harmadéve is.

Sárka: A papa volt az oka. A papa hitette el velem, hogy az az ur nagy carriért fog csinálni és hogy érdemes megcsipni. Nos, hát én meg is csiptem. Rávesztegettem egész hóditói tudományomat. Még a tánczát is dicsértem a maflának, pedig mindig a lábamat taposta.

Berenteyné: Szegény papa pedig hogy pezsgóztette! És elszivatta vele a legjobb szivarjait!

Sárka: És a vége az lett, hogy még most is csak fogalmazó. A miniszter nagybácsi, ugy látszik, semmit sem tesz érte. Vagy pedig nem lehet érte tenni semmit sem. Az is lehetséges. Bizonyára csak olyan okos, a minő szellemes!

Berenteyné: Ez különben nem egészen elveszített ember. Meg kell tartani a tartalékban. De persze, te elrontottad a játékodat vele tavaly. Rá se néztél, alig tánczoltál vele.

Sárka: Nem hát. Tavaly meg a mama tett engem lóvá, azzal a gazdag erdélyi örménygyerekkel. Nem is tudom, hogy honnan szedték a gazdasága hírét annak a koldusnak. Kisült, hogy kreuzler az apja valamelyik rongyos erdélyi faluban. Még talán 10 forint apanázst se tudott volna adni. Arra számított az urfi, hogy én vagyok gazdag! Szépen felsült! Az igaz, hogy én is! Miatta megint elvesztegettem a tavalyi farsangomat.

Berenteyné: Igen és kompromittáltad is magadat. Erre pedig semmi szükség se volt és erre nem is biztatott fel senki! A csárdásokat néha úgy tánczoltatok, hogy még az unokanővéred is megbotráncozott benne.

Sárka: Persze, hogy megbotráncozott, mert ő ült a csárdások alatt. Csak lett volna alkalma tánczolni, majd tánczolt volna ő még furcsábban is, mint én. Mert mit csináltam én? Azt, hogy közel hajoltam hozzá? Hiszen egy méternyire egymástól nem szokták tánczolni a csárdásokat. Vagy mama úgy tánczolta annak idején?

Berenteyné: Jól van jól. A nyelvecskéd jól forog, azt látom. De azt is szeretném már látni az idén, hogy okosan viseld magad a bálokon.

Sárka: Tessék kikeresni olyant, a kivel okosan viselheti az ember magát. Ez a szülők feladata! Ha találtok olyant, a többi az én dolgom.

Berenteyné: Már van. Csak igérd meg, hogy okosan fogod magad viselni vele szemben.

Sárka: Igérem. De kapjak ám három új ruhát legalább.

Berenteyné: Megkapod. A legszebbeket kapod. A küzdelem életre-halálra megy. Ha az idén nem sikerül a dolog, többé nem bálzol. Az apád már is dühös. Azt emlegeti, hogy nyugdíjaztatja magát és hazamegyünk az ötven holdas dominiumra. Ott aztán megvénülhetsz és nevelhetsz macskákat.

Sárka: (A mamája nyakába ugrik.) Aranyos mamácskám, hát lesz három új ruha! Pompás, pompás! Te vagy a legédesebb mama a világon.

II.

Thury János ur és Zoltán urfi.

Thury: Kijelentem, hogy utoljára kapsz pénzt. Ez az utolsó farsang, melyikbe bele hagyom magam ugratni miattad. Ha most is olyan élhetetlen és léha leszel, mint eddig voltál, akkor leveszem a kezem rólad. Nem bánom, akármit csinálsz? Élhetsz az aljegyzői fizetésedből. De nem is adhatnék pénzt többé! A birtok már túl van terhelve így is!

Zoltán: Igérem, hogy okos leszek.

Thury: Ismerem már a te okosságaidat. Verseket firkálsz és kolduskisasszonyoknak kurizálsz! Második négyeseket tánczolsz olyanokkal, akiknek egy peres hozományuk van.

Zoltán: Az régen volt, azóta megjött az eszem.

Thury: Szépen megjött. Hiszen harmadéve is hiába farsangoltál.

Zoltán: Arról nem tehetek, hogy a papa rosszul informált! Holmi előkelő, befolyásos rokonokról regélt és kisült, hogy a kisasszonynak a legbefolyásosabb rokona egy vidéki járásbíró! És még a papa veti a szememre ezt a blamázsát!

Thury: No, de hát a tavalyi dusgazdag bácskai kisasszony? Azt csak nem én fedeztem fel a számodra?

Zoltán: Tévedni emberi dolog! Ebbe a hóditásba csunyán beleugrottam! De hát ki hitte volna, hogy azok az ötszáz holdas táblák, meg a három holdas parkkal körülvett családi kastély — összezsugorodjék száz hold második klasszisu földdé, meg egy rozoga falusi házzá?

Thury: És te kétezer forintos appanázsról kezdted beszélni.

Zoltán: Ki hitte volna, hogy adósságból élnek! No, de a magam kárán tanultam. Az idén már tisztában vagyok előre a telekkönyvekkel is, meg a befolyásos rokonokkal is. Van egy olyan pompás kis lányom! — Apanázs is lesz, meg előléptetés is.

Thury: De ha megint bolondot követsz el, jaj neked!

Zoltán: Ugy-e meglesz egyelőre a juristabálra a száz forintocská? Azután a többire is, ugy-e lesz?

Thury: Lesz, lesz, te kötnivaló!

Zoltán: (Komolyan.) Jegyezd meg papa, hogy ezek mind hasznos befektetések!

III.

A női szabó: (Lapozgat a könyveiben.) Újabb három ruha Berenteyékhez. Szép kis summával tartozik már! De mit csináljak? Hátha most sikerül nekik fogni valakit! Még ezt megreszkírozom.

IV.

A férfiszabó: Ötszáz firtal tartozik már ez a Thury. És tessék, megint új frakkot csináltatott! Mi lesz ebből? De már benne vagyok! Ussom vele együtt és imádkozom, hogy kerítsen magának végre egy gazdag leányt!

Julius.

Szarvatlan bika.

(Aesopusi mese.)

Kísérletekből lesz a tudomány,
S a tudományból a közállomány,
Immár sikerrel biztatnak jelek,
Hogy egy szarvatlan bikafajt nyerek.

Kedvencz fajom van; ám kissé döfös,
De már ma többé nem a régi hős,
Mivel öklelni neki *nem szabad*,
S így veszti lassan el a szarvakat.

Tenyészanyagának így mi jó, nemes!
Hozzá: hizlalni éppen érdemes.
Egy aggodalmam van csupán vele:
Mi lesz ha jó a farkasok tele?

Dr. Nagy Mór.

GEDEON és TÁRSA könyv- és papirkereskedése

Miskolcz, Széchenyi-utca 32. sz. (özv. Debreczeni Dánielné urnó házában.)

Kath. imakönyvek,
Ref. imakönyvek,
Zsoltárok,
Gyermek-imakönyvek,

a legdiszesebb ki-
állításról a legeggy-
szerűbbig: nagy vá-
lasztékban.

Emlékkönyvek: plüsché-, bőr-, esont- és vá-
szonkötésben 50 krtól 6 frtig.

Fénykép-albumok.

Levélpapírok dobozokban

Ugymint:

Princess-Mill, fehér, 50 papír és 50 boríték 60 kr.

Ugyanaz crème (ivoir), 50 papír és 50 boríték 80 kr.

Hungaria-Mill, kis negyedr.-alak 50 papír és
50 boríték 1 frt.

Hungaria-Mill rendes alak 50 papír és 50
boríték 1 frt 20 kr.

Hungaria-Mill nagy negyedrétalak 50 papír
és 50 boríték 1 frt 40 kr.

The Margaerita-Mill rendes alak 50 papír
és 50 boríték 1 frt 40 kr.

Családi dobozos levélpapírok rendkívül
diszes dobozokban 2 frt 50-tól 9 frtig.

Kártyapapírok arany és ezüst metszéssel, mindenféle
szép discret színekben, különböző áron.

Téntartók: Üveg-, bronz-öntvény- és nick-
kelből.

Tollállványok tolltörők, levélsúlyok, disz-tollszárak.

Amateur-festők részére:

a legjobb gyártmányu víz- és olajfestékek
dobozokban 50 krtól 6 frtig.

Festészeti minták nagy választékban.

LEGUJABB !

Festő bűvészet (Zaubermalerei) festék nélkül
való festésre, csupán nedves ecsettel való áthu-
zással a kép láthatóvá lesz. Rendkívül érdekes!

LEGUJABB !

Különböző társas játékok: Akrobata-tivolik, |
utazás Afrikában, tekepályák, illetve játékok.

Delfler-festészet (à la Majolika), mulatságos figurák,
öltöztető babák.

Ezekon kívül mindenféle szépirodalmi diszművek, regények, képes könyvek, mesés könyvek, ifjusági iratok.

Gyapju lópokrócok gyári raktára.

BIELITZI LÓPOKRÓCZOK!!

Van szerencsém a n.-é. gazdaközönség b. tudomására hozni, hogy Miskolczon

Fried Mór rőfőskereskedőnél

Prevoszti-féle ezukrászdával szemben

saját gyártmányu, valódi bielitzi (Szilézia) **tiszta gyapju lópokrócból** bizo-
mányi raktárt létesítettem.

A pokróczok úgy minőségre, mint valóságra bármely nemű gyártmány-
nyal versenyeznek.

Beeszes megrendeléseket kérve, maradok

tisztelettel:

GROSS ABR., bielitzi (Szilézia) posztó-, pokrócz- s halina-gyáros.

határozott gyári árak mellett.

Gyapju lópokrócok gyári raktára.

Házvezetőnek

korosabb úrhoz vagy papi házhoz

ajánlkozik

egy intelligens nő.

Czim a kiadóhivatalban.

12460. sz.
tkv. 1896.

Árverési hirdetményi kivonat.

A miskolci kir. törvényszék, mint telek-
könyvi hatóság közhírré teszi, hogy a mis-
kolci Takarékegyet végrehajthatónak Kiss
Lajos végrehajtást szenvedő elleni 230 és
130 frt követelés és járuléka iránti ügyében,
a miskolci kir. tvszék területén levő a diós-
győri 1124. sz. tjkvbenA. † 1. r. 1980. hrsz.
szőlő-ingatlanra az árverést 1786 frtban
ezennel megállapított kikiáltási árban elren-
delte, s hogy a fentebb megjelölt ingatlan az
1897. évi február hó 17-ik napján délelőtt 9
órákor Diósgyőr község házánál megtartandó
árverésen a kikiáltási áron alul is eladatni fog.
Az árverezni szándékozók tartoznak az
ingatlan becsárának 10%-át a kiküldött ke-
zéhez letenni.

Kelt Miskolczon, 1896. évi deczember hó
11-ik napján.

A kir. tvszék, mint tlkvi hatóságnál.

Sebe Alajos,
kir. tvszéki bíró

TELEPHON!

Iparüzemek és közönség érdeke!

Kazánok, gőzgépek, kályhák stb. fűtésére a legjobb minőségű
kazinczi kőszent, valamint I. osztályu tölgy- és bükk tűzifát
vágott és hasábos állapotban ajánl

NEUMANN JÓZSEF

tűzifa- és kőszénüzlete Miskolczon, Vay-út 9-ik szám alatt

Megrendelések úgy helyben, mint vidéken nagyban és kicsinyben a legpontosabban és leg-
rövidebb idő alatt eszközöltetnek az alantabb jegyzett árak mellett:

Kazinczi I. oszt. kőszén Miskolczon ólomzárolt szekeren házhoz

szállítva --- 100 klgként 65 kr.

Kazinczi kőszén a miskolci-gömöri állom. levő raktárban 100 klgként 57 kr.

I. oszt. tölgy hasábfá 1 koesi (2 méter) --- 5 frt 10 kr.

I. " bükk " 1 " (2 ") --- 5 frt 60 kr.

Megrendelésfelvételi helyek Miskolczon:

Nagy Miklós úr csemege- és fűszerüzlete Városháztér, **Békefi Andor** úr csemege- és fűszer-
üzlete Széchenyi-utca és **Goldstein Mór** úr Király-utca 4. sz.

VIDÉKRE TESSÉK AJÁNLATOT KÉRNI!

Kitűnő minőség- és teljes súlyert szavatol

Neumann József.

TELEPHON!